ANUL XII. No. 1458 — 6 PAGINI 3 LEI — Sâmbătă 22 Septembrie 1934

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Instituţiuni, Cluburi şi Proprietari 2000

MARE COTIDIAN SPORTIV
Birourile : STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI.
Directori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA DUPA TARIF
Telefon : Direcţie 3.26.60 / Administraţie 3.26.60 / Redacţie şi Provincie 3.26.69

Cu târnăcopul după...voturi

Politica e bună, fără îndoială, la ceva. Nu se îndoeşte nimeni, pentrucă, altfel, ar fi fost de mult pusă'n cui. E bună însă când e politică pur şi simplu. Adică atunci când îşi vede de treabă şi când nu-şi lărgeşte inoportun şi intempestiv cadrul de activitate. Când e singură singurică şi când nu-şi complică existenţa, nici ei şi nici celor dinprejur. Aşa, bunăoară cum o înţeleg Englezii, dovediţi de veacuri cei mai desăvârşiţi practicanţi ai ei.

Când însă i se găseşte şi altă destinaţie decât cea firească, logic este ca roadele pe care le dă să fie altele decât cele aşteptate. La noi i s'a găsit fără trudă un câmp în care multiplele şi variatele posibilităţi să-şi afle o intensă utilizare: sportul. Sportul, bietul, a înghiţit el multe şopârle, aşa că puţină politică pe stomacul gol nu face gaură în cer.

Am relevat şi altădată câte neplăceri a avut de suferit mişcarea sportivă de pe urma acestei imixtiuni. La vreme, am arătat cu lux de amănunte, cum insomnia unui colonel pensionar în ale milităriei, dar în plină activitate politică, a putut determina închiderea şi apoi desfiinţarea unuia din cele mai frumoase terenuri de sport ale Capitalei: C. A. B. Iar, de curând am înfierat gestul unui club din Oradea, care uzând de influenţe politicianiste, a înscenat unui club advers un proces la Consiliul de război. Şi câte alte exemple de aceiaşi natură n'am putea înşira, dacă acesta ar fi scopul rândurilor de faţă.

Azi ţinem doar să relevăm isprava cea mai proaspătă, înainte de a fi trecută în istorie.

Iată despre ce e vorba.

Sub guvernarea trecută, s'a construit din îndemnul şi sub directa conducere a unui om de sport, consilierul comunal Manole Constantinescu, un stadion modern în cartierul Belu: stadionul Voevodul Mihai. Inzestrat cu toate instalaţiile moderne, stadionul acesta reuşise să transforme mentalitatea bine stabilită a acestui cartier într'atâta, încât manifestaţiile sportive duminicale reuneau în tribune mii de cetăţeni din partea locului, clienţi exclusivi — până atunci — ai cârciumelor şi cafenelelor. Ideea şi râvna omului de bine dăduse roade şi oricine minte întreagă, trebuia să recunoască evidenţa faptelor.

Au plecat însă naţional-ţărăniştii dela putere. Şi în mod automat, consilierul Manole Constantinescu a încetat de a se mai îngriji de asistenţa sportivă a sectorului respectiv. Urmaşul său, nu ştim cine e şi de unde vine, politician de suburbie, în orice caz — s'a repezit cu târnăcopul peste opera înfăptuită de predecesor. Prea stătea înfiptă ca un cui în inima cartierului şi prea amintea cu insistenţă de isprava unui om care a ştiut ce vrea şi ce poate. In balanţa electorală, stadionul atârnă mai greu decât 10 urne cu fund dublu şi decât o mie de voturi măsluite. Aşa că, opera târnăcopului nu trebuia să întârzie, pentrucă — Doamne fereşte — politica-i politică şi liberalii ar putea cădea azi mâine, aşa că... ce-i în mână nu-i minciună.

De dărâmat însă, nu se dărâmă niciodată fără pretext. Şi s'a lansat astfel svonul că stadionul Voevodul Mihai va fi transformat „exclusiv" în velodrom, că va fi mărit, că i se vor adăuga nu ştim ce inveţii străine şi aşa şi pe dincolo.

Asta, desigur pentru cetăţenii cari vor fi trimişi din nou prin cârciumi şi cafenele.

Noi însă care cunoaştem obiectivul adevărat şi care am mai avut prilej să ne ocupăm aci de nenorocirile pe cari le aduce amestecul politicei în trebile sportive, ne facem datoria să semnalăm şi monstruozitatea ce se săvârşeşte în cartierul Belu.

Mai ales că avem convingerea că de data asta se va găsi cine să pună pe goană pe nefericit inspiratul edil care a pornit cu târnăcopul la vânat de... voturi.

L. Roşianu

D. col. Gabriel Marinescu a oferit un trofeu rugbyului

„Cupa Col. Gabriel Marinescu" se va disputa la 7, 11 şi 14 Octombrie. O competenţă surprinzătoare. Premii pentru jucătorii echipei învingătoare

De vorbă cu d. col. Gabriel Marinescu

Convorbirea a început la «Hipodromul Băneasa». Intre două curse, d. col. Gabriel Marinescu m'a vestit scurt. Fără nici o introducere :

— Vreau să dau o cupă la rugby. Te rog să treci mâine seară pe la mine !..

A doua zi, anunţat de d. maior Constantinescu, l-am văzut din nou pe d. prefect. De astă în biroul său dela prefectură.

Depe fotoliu, d. prefect mi-a făcut semn să iau loc. Vorbea la telefon. Vorbea calm, cu o oarecare duritate în voce. O duritate militărească, fără severitate, care te câştigă. Doi ochi negri, vii sticlind sub o frunte albă dreptunghiulară. Şi un aspect general de masivitate care explică solicitudinea d-lui col. Marinescu pentru sport.

Pe biurou, într'o disciplină cazonă, un vraf de dosare. O întreagă piramidă multicoloră, de acte. O duzină de butoane, pentru sonerie şi câteva telefoane, în faţa cărora, d. prefect abia răzbeşte convorbirile :

— Allo ! Da ? Imediat !...

—Allo, ministerul de interne ?

— Allo, corpul gardienilor ?...

Şi peste toate acestea, inexplicabilă, o cupă enormă. Un splendid trofeu de argint de dimensiuni rarissime, sticlind sub becul care-l inundă cu raze albe.

Am mai avut cândva un interview cu d. col. Marinescu Un interview aproape în aceleaşi condiţiuni. O convorbire antrenantă cu un causeur care te câştigă şi-ţi serveşte neîncetat informaţii pe cari le condimentează cu glume şi cu zâmbete.

VECHIU SPORTIV

Ştiam că d. prefect a practicat sportul. Că a fost un redutabil jucător de oină. Că înoată, că face călărie, că în regimentul pe care l-a comandat a îmbinat admirabil disciplina cu admirabile ore de educaţie fizică şi că astăzi, la corpul gardienilor — operă exclusivă a d-lui col. Gabriel Marinescu — sportul are ore speciale Program special. Şi profesori speciali de sub privegherea cărora au eşit foarte bune elemente sportive.

Ştiam deasemeni că d. prefect este membru de onoare al «Stadiului Român».

Şi totuşi, cupa depe biurou mă intriga. O cupă între acte de siguranţă, între ordine de urmărire, între dosare secrete şi convorbiri telefonice divizate între «Ministerul de interne» şi «Corpul gardienilor» ?

DAU O CUPA

D. prefect mi-a surprins nedumerirea şi a zâmbit.

— Ai uitat că dau o cupă ?

Am îngânat din ce în ce mai încurcat :

— O cupă atât de mare pentru rugby ?

D. prefect a prins să râdă. A luat

D. Col. GABRIEL MARINESCU

cupa în mâini şi a privit-o fără tresăriri :

Este cea mai mare pe care am găsit-o. Şi totuşi nu mi se pare destul de frumoasă.

A pus cupa pe birou — lăsând-o din nou să sticlească sub ploaia de raze ale becului din tavan — şi m'a privit atent.

— La noi, footballul are o popularitate incontestabilă. Boxul şi-a avut deasemeni popularitatea lui. Numai rugby-ul vegetează la şosea, nereuşind să evadeze din quasi-anonimatul care-l gâtue.

EXEMPLUL SUVERANULUI

Era atâta surprinzătoare competenţă în ceiace-mi spunea, încât nu miam putut ascunde surprinderea. D. prefect însă m'a deslusit prompt :

— Nu viu la toate matchurile. Viu numai la acelea la cari răzbesc să ajung. Urmăresc însă atent mişcarea sportivă şi o cunosc în detalii.

S'a oprit să prizeze efectul declaraţiei acesteia, şi a continuat.

— Dintre toate sporturile deci, rugby-ul are incontestabilă nevoe de ajutor.

M. S. Regele l-a ajutat astă toamnă, donând o importantă sumă «Stadiului român» ca să plece în Franţa.

Este datoria noastră, să urmăm pilda Suveranului şi să punem umărul — atât cât putem — la urnirea rugbyului spre ozonul popularităţei!...

Zbârnâitul telefonului, a scindat convorbirea. In faţa receptorului, d. prefect a comandat ceva, ininteligibil. Ceva din care n'am reperat decât sfârşitul :

— Să plece imediat! Dar imediat!...

Şi convorbirea s'a legat din nou.

ZILELE DE JOC

— Prin urmare am intervenit noi, daţi o cupă.

D. prefect a confirmat, despăturind o hârtie pe care notase câteva însemnări :

— Dau o cupă challenge, destinată echipelor de categoria onoare din campionat. Cupa va rămâne în definitiva proprietate a echipei care o va câştiga doi ani consecutivi, sau de cele mai multe ori în cinci ani.

Hotărâsem să nu mă mai surprindă competenţa d-lui prefect. Am intervenit deci simplu :

— Atunci să hotărâm zilele de joc!

D. prefect însă a zâmbit din nou, clipind :

— Este inutil. Am aranjat şi lucrul acesta.

Şi savurându-mi consternarea, s'a completat :

— Eliminatoriile se vor juca la 7 şi la 11 Octombrie pe terenul U. F. S. R. dela Şosea. Iar finala, Duminecă 14 Octombrie pe stadionul O.N.E.F. Finala, a adăugat d. prefect, se va juca în cadrul unei festivităţi rugbyste, pentru care vom solicita şi patronajul Suveranului.

Telefonul a zbârnâit din nou. In faţa receptorului, d. col. Marinescu a scandat din nou un ordin, terminat tot atât de energic:

— Dar imediat !...

AMINTIRI PENTRU JUCATORI

Şi s'a ridicat. Pleca la «Corpul gardienilor». In uşe a mai găsit totuşi răgazul unui ultim detaliu :

— Cum cupa va rămâne proprietatea clubului care o va câştiga şi cum doresc ca şi jucătorii echipei învingătoare să păstreze o amintire concretă din ziua victoriei, voiu oferi fiecărui jucător al echipei învingătoare un ceas, pe capacul căruia să fie gravat comemorativ : Invingătorilor în «Cupa col. Gabriel Marinescu».

Şi a plecat, sărind agil câte două trepte, aşteptat jos de «Crysler»-ul prefecturii, în faţa căruia comisarul de serviciu rămăsese drept, ca o statue...

George Fulga

O nouă performanţă senzaţională a lui Metcalfe

10 s. 3/10 — pe 100 metri

In cursul reuniunii atletice care a avut loc la Osaka (Japonia) între Statele Unite şi Japonia, Ralph Metcalfe a egalat recordul mondial pe 100 metri, parcurgând această distanţă în 10 sec. 3/10.

Până în prezent au mai reuşit această performanţă doi americani şi anume: campionul Olympic Tolan şi Metcalfe.

Singurii europeni cari au alergat în 10 sec. 3/10 au fost olandezul Berger şi germanul Kornig.

O modificare importantă în regulile de joc

Comisiunea de arbitri, întrunită sub preşedinţia d-lui Vicenziu Fanella, începând uniformizarea sistemului de arbitraj a adoptat o regulă de joc nouă în rugbyul nostru şi anume:

„Un coup-franc nu poate fi bătut la mână".

Era necesară această deciziune pentru a nu se mai da loc la diverse sisteme de arbitraj.

In fond deciziunea nu se bazează pe nici o dispoziţiune regulamentară dar indiferent de acest lucru tot mai bine este să se stabilească o unitate de vederi între arbitri.

Deficitul campionatelor europene

Făcânduse bilanţul financiar al primelor campionate europene de atletism, cari au avut loc la Torino, s'a constatat un deficit de *220.000* lire italiene, ceace reprezintă *1.870.000* lei.

Flacara olimpică nu va mai trece prin România

Am anunţat intenţia comitetului olimpic german de a organiza cu ocazia jocurilor olimpice din 1936, o grandioasă ştafetă, unică în genul ei.

Această competiţiune ar urma să poarte de la Olymp la stadionul din Berlin, o flacără pe care alergătorii o vor aduce din antica localitate spartană pe stadionul german, inaugurând astfel jocurile olimpice din 1936.

Se pare, după răspunsurile primite până în prezent, că iniţiativa forului sportiv german are toate şansele de reuşită.

ITINERARIUL ŞTAFETEI

Iată şi drumul pe care-l va urma această grandioasă ştafetă:

Ea va pleca dela Olymp, trecând Corinthul va atinge Atena pentru ca de acolo prin Salonic să se îndrepte spre Sofia. Din Bulgaria, ştafeta va trece în Iugoslavia prin Belgrad. Ungaria va fi a treia ţară pe care urmează s'o străbată.

Dela Budapesta, alergătorii se vor îndrepta prin Viena-Praga-Dresda, spre Berlin.

Organizatorii au ales drumul cel mai scurt Olymp-Berlin şi din această cauză traseul stafetei olympice nu va trece şi prin România, cum era vorba la început.

COTIDIANE

Antrenorul federal. Iată două cuvinte magice cari de câtva timp preocupă massele sportive şi au pus în mare încurcătură cercurile federale.

Dar ce e antrenorul federal? Definiţia e foarte simplă. Un antrenor de football, e un om ca toţi oamenii, e bun pedagog al jocului cu balonul rotund, cere banii înainte şi — condiţie sine qua non — trebue să fie străin. Cu cât e dintr'o ţară mai depărtată, cu atât antrenorul federal e mai bun.

Şi, ca ultim amănunt, trebue să adăogăm că antrenorul federal e angajat de Federaţie ca să antreneze echipa României.

Cu alte cuvinte, dacă azi a sosit antrenorul federal, Duminecă echipa noastră naţională se află în progres. Şi datorită lui, echipa va realiza şi performanţe mai bune. E deci explicabil dece o astfel de personalitate a suscitat în cel mai înalt grad interesul întregii suflări sportive.

Şi ca să obţină pentru România un exemplar din aceşti supra-oameni, dregătorii footballului nostru au început o cruciadă pentru captarea lui.

S'au culeş informaţiuni, s'au buchisit anuare, s'au tradus reviste şi însfârşit după o lună de laborioase cercetări s'a descoperit ceeace ne trebuia. Pasă-mi-te elixirul footballului românesc zăcea în Scoţia: Peter Farmer.

In clipa următoare descoperirii, s'a trimis o cablogramă prin care celebrul Peter Farmer era solicitat printr'o ofertă seducătoare să vie de urgenţă în România.

Spre satisfacţia unanimă, scoţianul a răspuns că vine. Lumea a început să-l alinte: vine Farmerică! vine Farmerică!..

Dar bucuria a fost de scurtă durată. A doua zi, ca un trăznet, a căzut o telegramă. Peter Farmer nu mai vine.

A crezut că la mijloc e chestia materială şi i s'a trimis imediat lui Peter Farmer o poliţă iscălită de F. R. F. A. şi girată de toate cluburile din România. Consecinţa a fost o telegramă a lui Farmer, care anunţa din nou că vine!

Deastădată massele erau entuziasmate, lumea delira pe străzi, şi în localuri se fredona «uite-l, uite-l, uite-l că vine».

A doua zi însă «după emisiunea postului Bucureşti» la radio s'a auzit: «Allo, allo! Aici radio Scoţia. D. Peter Farmer nu mai pleacă în România».

Consternarea a fost generală. Minunea din Scoţia fusese doar un vis.

Disperarea nu a cuprins însă din fericire şi cercurile federale. Pontifii au continuat să caute.

Şi iar au găsit. Pe Beszvekony, fost ofiţer în armata imperială rusă. Dar Beszvekony — s'a aflat mai târziu— că pe lângă ofiţer în armata imperială rusă, a mai fost şi solist în corul Cazacilor dela Don, prim tenor la Opera Rusă şi târcovnic la Biserica rusească.

După cum era şi firesc, quadrupla personalitate a lui Beszvekony, a făcut să se renunţe la serviciile lui.

Perseverare diabolicum.. Charlie Bell a fost dibuit la iuteală. Englezul ăsta ni se potrivea ca o mănuşe, dar... nu are timp pentru aşa ceva.

Şi federalii iar s'au pornit pe căutat. Şi caută mereu.

Un cetăţean sportiv, intrigat de aceasta odisee, a întrebat pe unul din căutători:

«Ce tot vă amărâţi? Fără antrenor federal piere ţara?»

«Habar n'ai. Dacă vine progresăm»

«Nu mă lua pă mine cu «progresăm» că nu înghit»

«Stai să-ţi explic, să vezi şi d-ta că e mare lucru antrenorul federal. Să-ţi dau un exemplu: dacă vine azi antrenorul ăsta, şi ne antrenează opt zile, fac şi pariu că echipa noastră naţională dacă joacă cu Polonia, care ne-a bătut cu 5-0, poate să se dea şi peste cap Polonia, că nu ne bate cu mai mult de 4-0. Ai înţeles acum?»

«Da dom'le, e mare lucru antrenorul federal».

Sportul chinez în plină evoluţie

Câteva date asupra mişcării sportive din China

Despre China se ştie, în genere, foarte puţin. Datele cari parvin din îndepărtatul imperiu sunt sau eronate sau falşificate. In materie de sport, însă, China nu a interesat niciodată prea mult şi de aceia în Europa n'au ajuns decât ecouri foarte slabe cu privire la activitatea de acolo.

Asta nu înseamnă că în China sportul n'a ajuns la o desvoltare apreciabilă. Din contră, se poate spune că a atins proporţii cari lasă în umbră mişcarea sportivă din multe ţări consacrate din Europa.

Astfel, de curând au avut loc la Shangai marile concursuri sportive ale Chinei în faţa a peste 80.000 de spectatori, într'un magnific stadion anume construit. La aceste concursuri, cari au ţinut mai multe zile, au participat 2500 atleţi, cifră pe care foarte puţine ţări occidentale o pot egala.

Este interesant însă că în China, atletismul a fost curând întrecut în popularitate de către box. Reuniunile pugiliste se desfăşoară regulat în marile oraşe şi în faţa a zeci de mii de spectatori. Numai că boxul practicat în China nu se aseamănă în ceiace priveşte regulamentele, cu sistemul americano-european. Cei doi mari maeştri de box ai Chinei: Wu Tong şi Şao Ling, au întocmit regulamente cu totul originale, cari imprimă pugilismului practicat acolo un farmec deosebit şi, bineînţeles, un colorit local..

Dintre celelalte sporturi cari sunt pe gustul publicului chinez, trebue menţionat ciclismul, care are numeroşi adepţi în toate straturile sociale.

După cum se vede, sportul este universal. Nu cunoaşte graniţe, nu cunoaşte rase. Adversităţi însă, întâmpină pretutindeni.

Probabil că şi în China...

Participarea Statelor Unite la Olympiada din 1936 este încă îndoelnică

Statele Unite, deşi nu suspectează hotărârea guvernului german cu privire la participarea concurenţilor nearieni, nu are încredere în atitudinea spectatorilor

In momentul când participarea Statelor Unite la jocurile olimpice era dată ca sigură d-l Ancey Brundage, preşedintele C. O. American, înainte de a părăsi Berlinul pentru a se întoarce la New-York, a făcut câteva declaraţii, care vor face senzaţie în lumea sportivă europeană.

Personalitatea lui Ancey Brundage este bine cunoscută. El conduce de mult timp destinele comitetului olimpic din Statele Unite şi în cursul acestei veri a făcut un voiaj în Europa spre a se interesa de organizarea viitoarelor jocuri olimpice.

Iată acum şi declaraţiile făcute redactorului lui «Chicago Daily Tribune».

— «Toate informaţiunile publicate în presa europeană în legătură cu participarea sigură a Statelor Unite, sunt lipsite de temei.

Chestiunea este încă nerezolvată şi imediat ce voi sosi la New-York voi convoca pe membrii C. O. American în adunare extraordinară pentru a-i pune în curent cu voiajul meu în Europa, cu demersurile şi mai ales cu rezultatul vizitelor făcute pe lângă guvernul şi asociaţiunile sportive germane.

«Deşi membrii guvernului german m'au asigurat că chestiunea participării concurenţilor nearieni este rezolvată favorabil, este foarte greu de prevăzut care va fi atitudinea spectatorilor faţă de concurenţii evrei.

«Comitetul Olympic american îutr'o apropiată şedinţă, va fi singurul în măsură să se pronunţe asupra participării sau a neparticipării Americei la cea de a XI Olympiadă.

«Fără a căuta să fac un pronostic, cred că comitetul va vota pentru participare.

Şi Tilden a făcut un clasament

Fostul campion mondial William Tilden a publicat şi el clasamentul celor mai buni jucători de tennis.

In introducere el declară, că cel mai bun jucător de tennis din lume, este germanul von Cramm.

Iată deci lista lui Tilden:

1. **Perry**
2. **Austin**
3. **Von Cromm**
4. **Crawford**
5. **Wood**
6. **Shields**
7. **Mac Grath**
8. **Boussus.**